

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 grudnia 2013 r.

sprawy **E. S.**

uniewinnionej od zarzutów dokonania czynów z art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 22 lipca 2013 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 31 października 2012 r.,

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i 529 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania,**
- 2. obciążyć oskarżycielkę prywatną – L. B. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 31 października 2012 r., uniewinnił E. S. od zarzutów dokonania dwóch czynów zakwalifikowanych z art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 22 lipca 2013 r., Sąd Okręgowy w W., po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej – L. B., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego złożyła pełnomocnik oskarżycielki prywatnej, zarzucając „rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, poprzez obrazę przepisu art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.,

polegającą na wydaniu przez Sąd II instancji wyroku co do istoty sprawy (utrzymującego w mocy wyrok uniewinniający), w sytuacji, w której w dacie wyrokowania nastąpiło przedawnienie karalności przestępstw zarzucanych oskarżonej, co powinno skutkować umorzeniem postępowania apelacyjnego w oparciu art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.”

Skarżąca się wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skargę należało pozostawić bez rozpoznania jako niedopuszczalną z mocy ustawy. Trafnie zauważono w niej, że do przedawnienia w tej sprawie doszło (najpóźniej) w dniu 6 marca 2013 r. W myśl art. 529 k.p.k. tylko wniesieniu i rozpoznaniu kasacji na korzyść oskarżonego nie stoi na przeszkodzie m.in. ta okoliczność wyłączająca postępowanie. Zatem, co oczywiste, niedopuszczalna z mocy tego przepisu jest kasacja na niekorzyść oskarżonego, jeżeli w chwili jej wniesienia istniała przeszkoda z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Tylko więc na marginesie należy zasygnalizować, że Sąd Okręgowy uznał za oczywiście bezzasadną apelację pełnomocnika oskarżycielki prywatnej, akcentując w uzasadnieniu, że oskarżona nie wypełniła swoim zachowaniem znamion zarzucanych jej czynów i dlatego słusznie została uniewinniona. Wobec tego wykluczone było wydanie przez Sąd odwoławczy rozstrzygnięcia mniej korzystnego, to jest uchylenie wyroku Sądu I instancji i umorzenie postępowania na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. W kasacji nie dostrzeżono również dyspozycji art. 439 § 2 k.p.k., który stanowi, że uchylenie orzeczenia jedynie z powodu określonego m.in. w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., może nastąpić tylko na korzyść oskarżonego. Rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego miało więc oparcie nie tylko w podzielonym przez ten Sąd przekonaniu o niewinności oskarżonej, ale i w kategoriowym brzmieniu art. 439 § 2 k.p.k. (zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2002 r., V KKN 240/01 – OSNKW 2003, z. 1 – 2, poz. 16, T. Grzegorzczak: Kodeks postępowania karnego oraz ustawa o świadku koronnym. Komentarz, Warszawa 2008, s. 938 – 939, D. Świecki (red.): Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2013, t. II, s. 463 – 464). Dlatego

nie wchodziło w rachubę postulowane unicestwienie wyroku aprobowanego uniewinnienie oskarżonej, przy pomocy niedopuszczalnej z mocy ustawy kasacji.